

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinioho, Ph.D., v právní věci žalobce **L. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Praha, Šaldova 466/34, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Zlínský kraj**, se sídlem Zlín, Zarámí 4463, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **H. K.**, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výkonu zástavních práv týkajících se pozemku parc. č. st. X, jehož součástí je stavba č. p. X, a pozemku parc. č. X, zapsaných na LV X, katastrální území X[X, obec X, okres X, a pozemku parc. č. st. X, jehož součástí je stavba č. p. X, a pozemku parc. č. st. X, jehož součástí je stavba bez čísla popisného nebo evidenčního, zapsaných na LV 106, katastrální území X [X], obec X, okres X, zahájeného přípisem žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. 34943/2017-640000-42, a ze dne 26. 5. 2017, č. j. 32044/2017-640000-42,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobou ze dne 18. 10. 2017 se žalobce domáhal soudní ochrany před zásahem žalovaného spočívajícím v nezákonném výkonu zástavních práv zahájeného shora označenými přípisy žalovaného ze dne 9. 6. 2017 a 26. 5. 2017. Ke skutkovým okolnostem uvedl, že žalovaný (dále též „správce daně“) vůči němu vydal dne 17. 2. 2016 zajišťovací příkaz dle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a následně rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016 zřídil zástavní práva k nemovitým věcem v jeho vlastnictví, resp. ve společném jmění manželů (dále též „SJM“). Proti zajišťovacímu příkazu žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí správního orgánu vedenou Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Af 47/2016.

[2] Žalovaný posléze přistoupil k výkonu výše uvedených zástavních práv dle § 170a daňového řádu oznámeními ve smyslu § 1359 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ze dne 9. 6. 2017 (ohledně nemovitých věcí v obci Provodov) a 26. 5. 2017 (ohledně nemovitých věcí v obci Bílovice). Těmito dílčími úkony (oznámeními o započetí výkonu zástavního práva) tak byl zahájen postup správce daně – výkon zástavního práva. V daném případě však výkon těchto zástavních práv hrubě odporuje základním zásadám správy daní. Z tohoto důvodu žalobce proti výkonu zástavních práv brojil stížností dle § 261 odst. 1 daňového řádu. Tyto však žalovaný vyhodnotil jako nepřipustné (vyrozumění žalovaného ze dne 5. 9. 2017). Nadřízený správce daně pak shledal nedůvodnou žalobcovu žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu (viz sdělení Generálního ředitelství cel ze dne 6. 10. 2017).

[3] Žalovaný svými rozhodnutími shledal, že žalobce je dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, společně a nerozdílně odpovědný za spotřební daň z lihu v řádu miliard Kč. V rámci exekučního řízení zahájeného výše citovaným zajišťovacím příkazem již žalovaný zbavil žalobce veškerých finančních prostředků. Žalobce byl v rámci kauzy tzv. lihové mafie pravomocně odsouzen k devíti letům odnětí svobody. Tento případ přímo souvisí s vyměřenou a exekvovanou daňovou povinností.

[4] Pokud jde o nemovitosti v obci Provodov, žalobcova matka, která je žalobci darovala, uplatnila institut odvolání daru pro nevděk dle § 2072 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Tím vlastnické právo přešlo opětovně na ni. Tento výhradní vlastník nemovitou věc též obývá. Co se týče nemovitostí v obci Bílovice, tyto již nejsou součástí společného jmění manželů, jak tomu bylo v době zřízení zástavního práva. Manželství žalobce bylo pravomocně rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 7. 2017, č. j. 27 C 7/2017-21. V těchto nemovitých věcech nebydlí žalobce, ale jeho bývalá manželka a jejich dvě nezletilé děti. Případným výkonem zástavních práv tak nebude dotčen žalobce jakožto společně a nerozdílně odpovědný dlužník za spotřební daň v řádu stovek milionů Kč, ale žalobcova sedmdesátiletá matka, jež je momentálně dlouhodobě hospitalizována v léčebně dlouhodobě nemocných, a bývalá žalobcova manželka a jejich dvě nezletilé děti.

[5] Žalovaný tyto skutečnosti soustavně ignoruje. Daňová povinnost navíc byla primárně vyměřena jiné osobě, která má postavení plátce dle § 4 odst. 1 zákona o spotřebních daních, žalobce je toliko v postavení tzv. podílníka dle § 4 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Žalobce je toliko jedním z několika společně a nerozdílně zavázaných subjektů, žalovaný přesto exekučně postupuje prakticky výhradně vůči žalobci. Žalobce přitom z předmětného daňového úniku neměl nikdy větší majetkový prospěch, částka ve výši stovek milionů Kč neodpovídá jeho majetkovým poměrům.

[6] Žalovaný se ohledně výkonu zástavních práv odkazuje na § 170a daňového řádu, který mu obecně přiznává oprávnění zástavní právo vykonat. Žalovaný je nicméně i při tomto svém postupu povinen konat v souladu se základními zásadami správy daní, zejména pak zásadou šetření práv daňových subjektů, a dále pak logickou posloupností, kdy primárně má být exekvován daňový subjekt, který měl z neodvedení spotřební daně logicky největší majetkový prospěch, a teprve poté podílníci. Dle § 5 odst. 3 daňového řádu je přitom správce daně povinen šetřit práva i třetích osob.

[7] Vůči žalobci ovšem žalovaný postupuje likvidačně. Exekvuje jeho poslední majetek, a to nemovité věci. Tento postup není sám o sobě nezákonný, nicméně v předmětném případě jeho nezákonnost spočívá v kontextu, kdy nejsou šetřena práva třetích osob, jež přitom budou výkonem zástavních práv dotčeny v první řadě, žalovaný postupuje účelově, kdy z více společně a nerozdílně odpovědných osob, exekvuje výhradně žalobce, přičemž se jedná o mstu za výpověď žalobce v rámci trestní větve kauzy, která měla za následek zásah Generální inspekce bezpečnostních sborů u žalovaného (ze všech obviněných v kauze lihové mafie byl právě žalobce osobou, která jako první a jediná začala vypovídat v neprospěch R. B., a v neprospěch úředních osob žalovaného). Jak vyplývá z potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 22. 6. 2017, exekvování tzv. primárních plátců je ze strany žalovaného velmi vlažné. Žalovaný k tomuto datu vymohl částku 1 754 655,74 Kč od ostatních společně a nerozdílně odpovědných osob, a částku 539 172,45 Kč od žalobce. Mezi dalšími spoludlužníky jsou přitom osoby, které mají k dispozici větší exekvovatelný majetek. Na exekuci tohoto majetku ovšem žalovaný nemá zájem, na rozdíl od exekuce majetku žalobce a zbavení jeho rodiny střechy nad hlavou.

[8] K otázce přípustnosti žaloby žalobce uvedl, že vyrozumění dle § 1359 občanského zákoníku a § 170a daňového řádu je úkonem při placení daní, který lze napadnout námitkou dle § 159 daňového řádu, jak ostatně žalobce učinil. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že výkon zástavního práva jako celek je specifickým postupem správce daně. Ostatně i Generální ředitelství cel na straně 5 svého sdělení konstatuje, že výkon zástavního práva je postup skládající se z několika dílčích úkonů. Těmito dílčími úkony jsou jednotlivá rozhodnutí a faktické úkony – např. rozhodnutí o nařízení prohlídky nemovitých věcí za účelem ocenění, či sama tato prohlídka činěná znalcem. Výkon zástavního práva dle § 170a daňového řádu je tedy specifickým postupem správce daně při placení daní. Zatímco úkonem při placení daní je např. vyrozumění o výkonu zástavního práva nebo prohlídka nemovité věci za účelem jejího ocenění, postupem je ucelený soubor dílčích úkonů. Takovým souborem úkonů je i výkon zástavního práva dle § 170a daňového řádu. Proti postupu správce daně přitom dle § 159 odst. 1 daňového řádu námitku uplatnit nelze. Proti postupu správce daně, ať již ve fázi nalézací nebo při placení daní, je přípustným prostředkem obrany toliko stížnost proti postupu správce daně dle § 261 odst. 1 daňového řádu a následná žádost nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle odstavce 6 téhož paragrafu. Zároveň se jedná o jiný právní prostředek nápravy ve smyslu § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), jenž žalobce před podáním žaloby vyčerpal.

[9] Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud jednak deklaroval, že výkon zástavních práv žalovaným, jejichž zahájení bylo oznámeno přípisem ze dne 9. 6. 2017 a 26. 5. 2017, je nezákonným zásahem, jednak žalovanému zakázal pokračovat ve výkonu těchto zástavních práv.

[10] Žalobce dále v rámci žaloby požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby soud nařídil předběžným opatřením žalovanému povinnost zdržet se výkonu předmětných zástavních práv.

II. Vyjádření žalovaného

[11] Ve vyjádření k návrhu na nařízení předběžného opatření žalovaný mimo jiné uvedl, že zajišťovací příkaz byl coby exekuční titul nahrazen platebním výměrem na spotřební daň z lihu ze dne 17. 5. 2016, č. j. 28114/2016-640000-32.1. Proti němu žalobce podal odvolání, o němž rozhodlo Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. 1736-3/2017-900000-302. Žalovanému není známo, že by žalobce toto rozhodnutí napadl správní žalobou, ani to sám netvrdí. Žalovaný též odmítl, že by byl žalobce „postihován“ více než ostatní spoludlužníci. Neopodstatněné je též tvrzení žalobce, že mají být postiženi členové jeho rodiny. Byl to totiž právě žalobce, který svou protiprávní vědomou a úmyslnou činností zavinil vznik závazku vůči správci daně.

[12] Daňové řízení se skládá z dílčích řízení, přičemž jedním z nich je i řízení při placení daně. Žalovaný dosud vydal celkem dvě rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem v majetku žalobce, a to rozhodnutí ze dne 25. 2. 2016, č. j. 11111/2016-640000-42, a ze dne 12. 9. 2017, č. j. 52564/2017-640000-42. Proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2016 žalobce podal odvolání, jež Generální ředitelství cel zamítlo rozhodnutím ze dne 16. 9. 2016, č. j. 26287-2/2016-900000-304.4. Žalovanému není známo, že by žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou. Proti druhému rozhodnutí žalovaného se žalobce neodvolal. Posléze žalovaný v důsledku nesplnění splatného a vykonatelného závazku oznámil žalobci započetí výkonu zástavního práva předmětnými přípisy ze dne 9. 6. 2017 a 26. 5. 2017.

[13] Podle § 170a daňového řádu se při výkonu zástavního práva přiměřeně použije ustanovení o provádění daňové exekuce. Ta se skládá z několika fází: 1. nařízení výkonu rozhodnutí (v posuzovaném případě rozhodnutím o zřízení zástavního práva), 2. určení ceny nemovitosti a jejího příslušenství, ceny závad a práv s nemovitostí spojených, určení závad, které prodejem v dražbě nezaniknou, a určení výsledné ceny, 3. vydání dražební vyhlášky, 4. prodej nemovitosti v dražbě, a 5. rozvrh rozdělované podstaty. V těchto fázích se řeší vymezený okruh otázek, přičemž pravomocné rozhodnutí, jímž je ukončen určitý úsek, je předpokladem pro další pokračování v řízení a současně vylučuje možnost v další fázi znovu řešit otázky, o kterých již bylo rozhodnuto.

[14] Domáhá-li se tedy žalobce určení, že výkon zástavních práv, jehož zahájení mu bylo oznámeno shora označenými přípisy, je nezákonným zásahem, jedná se o nepřipustnou žalobu, neboť se žalobce mohl, a ještě i bude moci, nápravy domáhat jinými právními prostředky. Vydání oznámení o započetí výkonu zástavních práv lze řadit do počátku 2. fáze procesu zpeněžení, kterou završuje vydání rozhodnutí o určení výsledné ceny, jehož právní moc podmiňuje nařízení dražby. Pro nemovitosti v obci Provodov již žalovaný vydal dosud nepravomocné rozhodnutí o určení výsledné ceny. Pro nemovitosti v obci Bílovice žalovaný vydal teprve rozhodnutí o ustanovení znalce k jejich ocenění. Ve smyslu § 732 občanského zákoníku se přitom lze uspokojit pouze do výše podílu ze SJM jednoho manžela, jde-li o dluh z protiprávního činu jen jednoho z manželů. Námitka žalobce, že výkonem zástavních práv bude postižena jeho bývalá manželka a děti, tak zcela odpadá, resp. její postižení připadá do hypotetické úvahy, že bude předmětnou nemovitost spoluvlastnit s případným vydražitelem.

[15] Podle názoru žalovaného není obecně přijatelné, aby dlužník v průběhu stanovení a vymáhání daně nedbal svých práv, nevyužíval ve všech případech řádných opravných

prostředků či možnosti podávání správních žalob proti rozhodnutím správce daně, jimiž jsou ukončovány jednotlivé dílčí fáze daňového řízení, a poté kdykoliv v průběhu vymáhání účinně „zatahl za záchranou brzdu“ formou zásahové žaloby zpochybňující téměř všechny kroky, které správce daně do té doby učinil. Zákodárce tento krok vyloučil ustanovením § 85 s. ř. s. Žalobce měl a mohl využít jiného žalobního typu, totiž žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalovanému je přitom známo, že žalobce, resp. jeho právní zástupce ve značné míře využívá obstrukční a zdržovací taktiky a opakovaně klade před žalovaného nejrůznější procesní nástrahy.

[16] Nad rámec uvedené žalovaný poukázal též na zmeškání lhůty pro podání žaloby. Dvouměsíční lhůta plynoucí od oznámení přípisů o zahájení výkonu zástavního práva žalobci byla zmeškána o více než dva měsíce.

[17] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby se soud nezabýval návrhem žalobce na nařízení předběžného opatření, ale žalobu rovnou odmítl pro nepřipustnost či pro opožděnost. Nevyhoví-li tomu soud, žalovaný navrhl, aby návrh na nařízení předběžného opatření zamítl a věc projednal v přednostním režimu.

[18] Soud žalobci umožnil, aby se k podání žalovaného vyjádřil, ten tak však neučinil.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[19] Osoba zúčastněná na řízení v podání doručeném soudu dne 22. 11. 2017 uvedla, že se ztotožňuje s obsahem žaloby i návrhu na předběžné opatření. Prodej domu, v němž žije s dvěma dětmi, je nepřiměřený. Dopadne totiž právě na tyto osoby. Žalobce byl navíc již dostatečně potrestán odnětím svobody.

IV. Podmínky řízení

[20] Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

[21] Dle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[22] Uvedené ustanovení je mimo jiné odrazem subsidiární povahy zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu [viz zejména body 16. až 21. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS (věc *Olomoucký kraj*); rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Jestliže je tedy možné domoci se přezkoumání věcných závěrů správních orgánů soudem na základě primární žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s., nelze současně připustit v zásadě totožný věcný přezkum v řízení o sekundární žalobě zásahové dle § 82 a násl. s. ř. s. Princip subsidiarity zásahových žalob přitom nebyl dotčen novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., a nadále platí i u žalob, jimiž se žalobce domáhá určení

nezákonnosti zásahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015-30).

[23] V nyní projednávané věci žalobce zásahovou žalobou brojil proti postupu žalovaného spočívajícímu ve výkonu zástavních práv ve smyslu § 170a daňového řádu s tím, že se ve svém celku nejedná o řízení, ale o postup, tedy ucelený soubor jednotlivých (dílčích) úkonů. V tomto ohledu je však žalobcova argumentace lichá.

[24] Dle § 1 odst. 2 daňového řádu je správa daně postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Správa daní se přitom vykonává prostřednictvím řízení a postupů. Základem správy daní je pak řízení daňové. Podle § 134 odst. 1 daňového řádu se daňové řízení vede za účelem správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti, která s touto daní souvisí. Dle odstavce 3 téhož paragrafu se daňové řízení podle okolností skládá z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pak rozumí: a) nalézací řízení [a to vyměřovací, doměřovací, a o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení o stanovení daně], b) řízení při placení daní [a to o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky, o zajištění daně, exekuční, a o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v těchto řízeních], c) řízení o mimořádných opravných a dozorčích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení. Naopak mezi postupy při správě daní zákon výslovně řadí vyhledávací činnost (§ 78 a násl. daňového řádu), daňovou kontrolu (§ 85 a násl. daňového řádu) a postup k odstranění pochybností (§ 89 a násl. daňového řádu). Nejedná se však o taxativní výčet, postupem jsou např. též úkony činěné v rámci mezinárodní spolupráce při správě daní.

[25] Zástavní právo (§ 170 daňového řádu) je jedním ze zajišťovacích instrumentů zakotvených v části třetí hlavě páté daňového řádu (placení daní). Podle § 170a odst. 1 téhož zákona může správce daně zástavní právo vykonat podle občanského zákoníku. Dle odstavce druhého se při výkonu zástavního práva přiměřeně použije ustanovení o provádění daňové exekuce.

[26] Již ze samotného systematického zařazení předmětných institutů (zajištění daní, vymáhání daní) lze přitom dovodit, že jak zřízení, tak výkon zástavního práva jsou prováděny nikoli formou postupu, ale v řízení, a to konkrétně v daňovém řízení při placení daní. Z přiměřeného použití ustanovení o provádění daňové exekuce pak plyne, že výkon zástavního práva se skládá z jednotlivých fází. Z hlediska případné soudní ochrany je pak podstatná forma aktu, jímž je ta která fáze ukončena. *Prvou fází* je zahájení výkonu zástavního práva. Oproti daňové exekuci, která se zahajuje vydáním exekučního příkazu (tedy soudně napadnutelným rozhodnutím), se započetí výkonu zástavního práva dotčené osobě oznamuje pouhým přípisem (viz § 1362 odst. 1 občanského zákoníku). Na administrativní úrovni lze proti tomuto oznámení brojit podáním námítky dle § 159 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci se jedná o výkon zástavních práv k nemovitým věcem, zaměří soud svoji další argumentaci tímto směrem. *Druhou fází* je stanovení výsledné ceny prodávané zástavy (§ 221 daňového řádu). Výslednou cenu správce daně stanoví rozhodnutím, proti němuž se lze odvolat. *Třetí fází* je vydání dražební vyhlášky. Proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky (§ 195 odst. 5 daňového řádu), lze tak proti němu brojit podáním námítky dle § 159 téhož zákona. *Čtvrtou fází* je provedení

dražby zastavené nemovité věci ukončené rozhodnutím o udělení příklepu, proti němuž se lze odvolat (§ 223 daňového řádu). *Pátou fází* je pak rozvrhové řízení ukončené rozhodnutím o rozvrhu výtěžku dražby, proti němuž se lze odvolat (§ 230 daňového řádu).

[27] Z uvedeného plyne, že druhá až pátá fáze výkonu zástavního práva jsou ukončeny rozhodnutími, proti nimž lze podat žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. Zásahová žaloba zde tedy vzhledem k § 85 s. ř. s. nepřichází v úvahu. Výsledkem první fáze je sice neformální oznámení o započetí výkonu zástavního práva, proti tomuto oznámení však může jednotlivec podat námitku dle § 159 daňového řádu. I o námitce ovšem správce daně vydává rozhodnutí podléhající soudnímu přezkumu dle § 65 a násl. s. ř. s. (dochází k tzv. zprocesnění neformálního aktu) a sekundární zásahová žaloba by tedy i v tomto případě musela ustoupit žalobě primární.

[28] Lze-li tedy proti jednotlivým rozhodnutím ukončujícím jednotlivé fáze výkonu zástavního práva brojit žalobami dle § 65 a násl. s. ř. s., nelze o souhrnu těchto fází (tvořících dohromady institut výkonu zástavního práva) hovořit jako o postupu, proti němuž jako celku lze brojit zásahovou žalobou. Takový závěr by totiž byl v jednoznačném rozporu se shora již traktovanou zásadou subsidiarity zásahové žaloby.

[29] V průběhu jednotlivých fází si samozřejmě teoreticky lze představit konkrétní úkony správního orgánu směřující proti jednotlivci, které jsou samy o sobě způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Proti žádnému takovému úkonu však žalobce podanou žalobou nebrojil, žádný takový úkon neoznačil za excesivní, a naopak svoji žalobu směřoval do výkonu předmětných zástavních práv jako celku.

[30] V nyní projednávané věci vyplynulo z listin doložených žalovaným, že správce daně oznámil žalobci započetí výkonu zástavních práv přípisem ze dne 26. 5. 2017 (ve vztahu k nemovitostem v Bílovicích) a 9. 6. 2017 (ve vztahu k nemovitostem v Provodově). Žalobce posléze v relaci k nemovitostem v Bílovicích podal návrh na zastavení daňové exekuce spojený s podnětem k odložení daňové exekuce. Řízení o tomto návrhu správce daně zastavil rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. 32044-3/2017-640000-4, pro nepřipustnost. Odvolání žalobce nepodal. Ve vztahu k nemovitostem v Provodově žalobce podal námitku spojenou s podnětem na vyloučení majetku z daňové exekuce. Námitku správce daně zamítl rozhodnutím ze dne 3. 7. 2017, č. j. 34943-3/2017-640000-4, řízení o podnětu na vyloučení majetku z daňové exekuce správce daně zastavil pro nepřipustnost, odvolání žalobce nepodal.

[31] Z uvedených důvodů je podaná zásahová žaloba nepřipustná dle § 85 s. ř. s. a soud ji tudíž odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[32] I kdyby přitom shora uplatněná argumentace soudu týkající se první fáze výkonu zástavního práva nebyla správná, musel by soud žalobu v rozsahu, v němž případně směřovala proti přípisům o započetí výkonu zástavních práv ze dne 26. 5. 2017 a 9. 6. 2017, odmítnout pro opožděnost dle § 84 s. ř. s. V tytéž dny se žalobce o těchto úkonech dozvěděl, neboť byly doručeny jeho zástupci. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. 34943-3/2017-640000-4, o námitce proti oznámení ze dne 9. 6. 2017, pak bylo žalobci (jeho

zástupci) doručeno dne 3. 7. 2017. Předmětnou zásahovou žalobu však žalobce podal až dne 18. 10. 2017, tedy zjevně po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty.

[33] Vzhledem k uvedenému soud zároveň již nerozhodoval o žádosti žalobce ze dne 18. 10. 2017 o osvobození od soudních poplatků, ani o návrhu z téhož dne na nařízení předběžného opatření, neboť vzhledem k nedostatku podmínek řízení o žalobě samotné zde pro rozhodnutí o těchto vedlejších návrzích nebylo procesního prostoru.

V. Náklady řízení

[34] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud této osobě neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu